

ספירת העומר רבי עקיבא ופרשת תזריע מצורע!

ויקרא פרק כג פסוק ט (פרשת אמור) - כב (פרשת אמור)

(טו) וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאכם את עמר התנופה שבע שבתות תמימת תהינה:

(טז) עד ממחרת השבת השביעת תספרו חמשים יום והקרבתם מנחה חדשה לה':

(יז) ממושבתיכם תביאו לחם תנופה שתים שני עשרנים סלת תהינה חמץ תאפינה בפורים לה':

(יח) והקרבתם על הלחם שבעת קבשים תמימם בני שנה ופר בן בקר אחד ואילם שנים יהיו עלה לה' ומנחתם ונספיהם אשה ריח ניחח לה':

רמב"ן ויקרא פרק כג פסוק לו (פרשת אמור)

בחג המצות שבעה ימים בקדושה לפנייהם ולאחריהם כי כולם קדושים ובתוכם ה', ומנה ממנו תשעה וארבעים יום שבעה שבועות כימי עולם, וקדש יום שמיני כשמיני של חג, והימים הספורים בינתיים כחולו של מועד בין הראשון והשמיני בחג, והוא יום מתן תורה שהראם בו את אשו הגדולה ודבריו שמעו מתוך האש. ולכך יקראו רבותינו ז"ל בכל מקום חג השבועות עצרת, כי הוא כיום שמיני של חג שקראו הכתוב כן. וזהו מאמרם (חגיגה יז א) שמיני רגל בפני עצמו הוא לענין פז"ר קש"ב. ותשלומין דראשון הוא, כי הוא אצילות הראשונים ואינו כאחדות שלהם. ולכך יזכיר בפרשת כל הבכור (דברים טז טז) בשלש רגלים, חג המצות וחג השבועות וחג הסוכות שבעת ימים, ולא יזכיר השמיני, כי שם אמר יראה כל זכורך וגו', והנה זה מבואר:

ספר החינוך פרשת אמור מצוה שו

משרשי המצוה על צד הפשט, לפי שכל עיקרן של ישראל אינו אלא התורה, ומפני התורה נבראו שמים וארץ וישראל, וכמו שכתוב [ירמיהו ל"ג, כ"ה] אם לא בריתי יומם ולילה וגו'. והיא העיקר והסיבה שנגאלו ויצאו ממצרים כדי שיקבלו התורה בסיני ויקיימוה, וכמו שאמר השם למשה [שמות ג', י"ב] וזה לך האות כי אנכי שלחתיך בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את האלהים על ההר הזה, ופירוש הפסוק כלומר, הוציאך אותם ממצרים יהיה לך אות שתעבדון את האלהים על ההר הזה, כלומר שתקבלו התורה שהיא העיקר הגדול שבשביל זה הם נגאלים והיא תכלית הטובה שלהם. וענין גדול הוא להם, יותר מן החירות מעבדות, ולכן יעשה השם למשה אות צאתם מעבדות לקבלת התורה, כי הטפל עושין אות לעולם אל העיקר.

ומפני כן, כי היא כל עיקרן של ישראל ובעבורה נגאלו ועלו לכל הגדולה שעלו אליה, נצטוונו למנות ממחרת יום טוב של פסח עד יום נתינת התורה, להראות בנפשנו החפץ הגדול אל היום הנכבד הנכסף ללבנו, כעבד ישאף צל, וימנה תמיד מתי יבוא העת הנכסף אליו שיצא לחירות, כי המנין מראה לאדם כי כל ישעו וכל חפצו להגיע אל הזמן ההוא. וזהו שאנו מונין לעומר, כלומר כך וכך ימים עברו מן המנין, ואין אנו מונין כך וכך ימים יש לנו לזמן, כי כל זה מראה בנו הרצון החזק להגיע אל הזמן, ועל כן לא נרצה להזכיר בתחילת חשבוננו ריבוי הימים שיש לנו להגיע לקרבן שתי הלחם של עצרת.

תלמוד בבלי מסכת יבמות דף סב עמוד ב

אמרו: שנים עשר אלף זוגים תלמידים היו לו לרבי עקיבא, מגבת עד אנטיפרס, וכולן מתו בפרק אחד מפני שלא נהגו כבוד זה לזה, והיה העולם שמם, עד שבא ר"ע אצל רבותינו שבדרום, ושנאה להם ר"מ ור' יהודה ור' יוסי ורבי שמעון ורבי אלעזר בן שמוע, והם הם העמידו תורה אותה שעה. תנא: כולם מתו מפסח ועד עצרת. אמר רב חמא בר אבא, ואיתימא ר' חייא בר אבין: כולם מתו מיתה רעה. מאי היא? א"ר נחמן: אסכרה.

חדושי אגדות [ספרי המהר"ל] מסכת יבמות דף סב עמוד ב

וכלן מתו וכו'. פי' כאשר נוהג כבוד בחבירו דבר זה הוא עצם החיים, וכמו שאמרו בפר' בני העיר (מגילה כ"ז ב') במה הארכת [ימים] לא נתכבדתי בקלון חברי, ובארנו ענין זה ג"כ בברכות (כ"ח ב') אצל למדנו אורחות חיים הזהירו בכבוד חבריכם, שם בארנו דבר זה כי הוא אורח חיים ממש, ואלו

שלא נזהרו לכך מתו, ומה שמתו מפסח עד עצרת, אף שהזמן הוא יותר טוב מכל הזמנים עם כל זה מתו, וגם מתו באסכרה מיתה משונה, להודיע שחטאו ולא יאמרו בטבע מתו. ועוד יש לפרש כי הזמן הזה מפסח ועד עצרת מורה על כבוד התורה, ומדרגת התורה שהיא מתעלה עד שער החמישים, ולפיכך הספירה ז' שבועות מדרגה אחר מדרגה, והם לא נתנו כבוד לתורה לנהוג כבוד זה בזה, ולפיכך מתו מפסח ועד עצרת דוקא, והיו מתים שלא היו נותנים כבוד [הוא מספר זה] דהיינו ל"ב יום ובל"ג בעומר פסקו. אף על גב דאמר שמתו מפסח ועד עצרת, מ"מ הגזירה פסק בל"ג בעומר שלא חלו יותר רק אותם שחלו מקודם ל"ג בעומר מתו לאחר ל"ג בעומר.

ועוד יש לך לדעת כי הכבוד הוא נקרא אור דכתיב (יחזקאל מ"ג) והארץ האירה מכבודו, וידוע כי אין הזיו ואור בעולם רק מפסח ועד עצרת [ונקרא חודש אייר זיו] שאז האויר זך וטוב, והתורה נתנה בעצרת שהוא סוף הזמן שהוא זיו ואור, וכל זה מורה על כבוד ואור התורה, והם לא נהגו כבוד בחבריהם שהם בעלי תורה לכך מתו בזמן הזה גם יש לומר מאחר כי הזמן הזה הוא זיו ואור אשר האור הוא כבוד והם שלא נהגו כבוד ואור בחבריהם, לכך מתו מפסח ועד עצרת בזמן חודש זיו אשר הוא הכבוד [והם לא נהגו בכבוד]. ומתו מיתת אסכרה מפני כי אסכרא מתחיל בפה ומסיים בגרון שממנו הדיבור שהוא עצם החיים, ומפני כי החיים תולה בפה ובגרון שממנו הדיבור, שהרי כתיב (בראשית ב') ויהי האדם לנפש חיה ותרגומו לנפש ממללא, ולכך נקרא אסכרא על שם שנסכר הגרון שממנו הדבור שהוא עצם החיות ולכך מיתה הגמורה היא מיתת אסכרה, וכמו שאמרנו אצל למדנו אורחת חיים שיהיה נזהר בכבוד חברו עצם החיים מגיע לו [היפך זה] הוא עצם המיתה, ולכך מתו מיתת אסכרה שהוא עצם המיתה ואמרו (ב"מ ק"ז ב') תוצאות מיתות הם קשה שבכולן הוא אסכרה וכל זה מן הטעם אשר אמרנו כי נוטל ממנו עצם החיים היא פתיחת הגרון ולפיכך הוא קשה מכולם, ומפני כי הכבוד הוא אורחות חיים והם שלא נהגו כבוד נטל מהם החיים ומתו מיתת אסכרה.

מהרש"א [חדושי אגדות] מסכת יבמות דף סב עמוד ב

מפני שלא נהגו כבוד זה לזה כו' ולא חש כ"א מהם על כבוד תורה של חברו דאין כבוד אלא תורה ולכך מתו במדה זו כי היא חייך גו' ואמרו שמתו במיתת אסכרה דאפשר דכ"א דיבר לשון הרע והיה מספר בגנות חברו וסימן ללשון הרע אסכרה כדאמרינן פרק ב"מ ואמר שמתו בין פסח לעצרת להורות שמתו בהשגחה כי הוא הזמן ממוצע לבריאות וקרוב לרפואה כדאמרינן בשבת כל שקייני טבא בין דיבחה לעצרתא וק"ל:

תלמוד בבלי מסכת פסחים דף כב עמוד ב

כדנתיא: שמעון העמסוני, ואמרי לה נחמיה העמסוני, היה דורש כל אתים שבתורה. כיון שהגיע לאת ה' אלהיך תירא - פירש. אמרו לו תלמידיו: רבי, כל אתים שדרשת מה תהא עליהן? - אמר להם: כשם שקבלתי שכר על הדרישה, כך אני מקבל שכר על הפרישה. עד שבא רבי עקיבא ודרש: את ה' אלהיך תירא - לרבות תלמידי חכמים.

ציץ אליעזר בשם האריז"ל

"מצינו שהיה עם ישראל בצאתם ממצרים, משוקעים במ"ט שערי טומאה והקב"ה הגביהם למעלה למעלה עד לשרש הקדושה שגם הטמא הוא טהור. והביאם אליו עד מ"ט שערי קדושה"

שפת אמת במדבר שבועות שנה תרלז

והנה בתחילת יציאת מצרים כתיב ואת ערום וערי' והי' הכנעה מצד פחיתת מדריגתם. וע"ז עומר מאכל בהמה. אח"כ זכו לברר המדות עד שנתקרבו להר סיני ואחר כל ההשגות צריכין ג"כ להכניע עצמו ולהאמין בהש"ת כי תכלית השגה הוא להכיר כבודו ית' וזאת המנחה שבא אחר הספירה היא נקראת מנחה חדשה שיש בה כח ההתחדשות ע"י שבא ע"י הדעת שבאדם. וע"ז נאמר אדם ובהמה תושיע ה' ערומין בדעת כאדם ומשימין עצמן כבהמה. וכן סדר הפסוק וספרתם כו' והקרבתם. פי' שצריך להיות כל רצון האדם בבירור המדות ולהשיג הדעת כדי שעי"ז ידע איך להכניע עצמו לפניו ית'. וב' אלו ההכנעות הוא כל עבודת האדם מן העולם ועד עולם כמ"ש במ"א הרבה מזה. ובשבועות שהוא שער הנ' מתחברין שתי לחם אלו כנ"ל: